

En billed- skole i tiden

Billedskolen

Horsens Kunstmuseum

©: Horsens Kunstmuseum, Billedskolen og Jannik Broz
Tekst og foto: Jannik Broz og Helle Vinter
Lay-out: Jannik Broz
Tryk: Jelling Bogtryk A/S
ISBN: 87 88985 76 8

Der er brugt værker af eleverne: Christian, Jasmin, Naja, Lykke, Ildsel, Rasmus, Lennart, Anne m. fl.

Udgivet: Horsens 2004.

I anledning af Billedskolens 5 års jubilæum, oktober 2003.

Publikationen er udgivet med støtte fra Horsens Kommune og Vejle Amt.

Yderligere oplysninger om Billedskolen, Horsens Kunstmuseum:
www.horsenskunstmuseum.dk/billedskolen

Indholdsfortegnelse

- Hvad er Billedskolen
- Billedskolens historie
- Billedskolens grundlag - det tabte billedsprog:
Et interview med billedskolens leder, skrevet af Thomas Markussen
- Første gang på Billedskolen
- De videregående hold
- Børnehaver og skoleklasser
- Ungdomsskolehold
- Det Symfoniske rum:
Et udstillingsprojekt til musikfestivalen Holmboe i Horsens
- Billedskolen fremover
- Sæbeboblebilleder
En forståelig opskrift

Hvad er Billedskolen

- udbudet er mangfoldigt

Børn og unge har i Horsens Kommune et sted, hvor de kan dyrke deres kreative evner. Her kan de male, tegne eller arbejde med nogle af de mange andre kunstneriske discipliner der findes.

På Billedskolen er der kurser flere dage hver uge, og der er tilbud til både børnehaver og skoler, samt de børn og unge der har lyst til at komme i deres fritid.

Og kommer man her første gang med sin børnehave, så kan man faktisk gå på Billedskolen lige fra man er 3 år gammel og indtil man er fyldt 19 år.

Det er lige meget om man går her fordi man syntes det er sjovt, for kammeratskabets skyld, eller om man ønsker at bruge det man lærer, når man senere skal have en uddannelse.

Der er plads til alle, og vi kan altid tilbyde en spændende undervisning på et højt fagligt niveau.

Uanset om et barn er en ægte nørd (det er positivt ment), der som voksen drømmer om at designe verdens mest smarte bil, eller om han/ hun bare lige skal prøve det der med billederne af, så giver vi dem både det de søger, og det som de ikke vidste at det handlede om.

Der findes mange forskellige indfaldsvinkler til vores kunstneriske billedarbejde. Det kan være en bestemt film eller en karak-

ter herfra der arbejdes med, men det kan også være en bestemt type af billeder, der afslutningsvis er egnet til at blive trykt på en T-shirt eller et par bukser.

Fra filmens verden kan nævnes figuren *Gollum*, fra *Ringenes Herre*, der p.t. bliver brugt en del i vores tegneundervisning.

Selvfølgelig spiller Billedskolens placering på Horsens Kunstmuseum også en altafgørende rolle: Mesterværkerne hænger lige uden for døren. Derfor arbejder nogle af vores hold også med udgangspunkt i en bestemt kunstners værker gennem hele forløbet. Det kan f.eks være kunstnerne Mikael Kvium, Christian Lemmerz eller Olav Christopher Jenssen. Vi ser på deres værker, og skal så på Billedskolen afprøve nogle af de samme teknikker selv.

Horsens Kunstmuseum spiller også en stor rolle når det gælder den teoretiske kunstindlæring, her studeres og analyseres værkerne med en af museets kunsthistorikere.

De enkelte hold har arbejdet med så forskellige teknikker som grafiske tryk (koldnål og træsnit), tegning, maleri på papir og lærred, skulpturer af legetøjsskrot, fotografi, ovenbagte billeder og meget mere.

Arbejdsmetode og emner har været mangfoldige, men altid har Billedskolens undervisere bestræbt sig på at formidle de grundlæggende færdigheder indenfor de kunstneriske udtryksformer.

Billedskolens historie

Billedskolen er udsprunget af „Projekt Billedskole“, som et led i Det regionale Kulturforsøg i Vejle Amt 1998, og resultaterne fra den étårige forsøgsperiode var så lovende, at man i Horsens Kommune besluttede, at Billedskolen fremover skulle være fast tilbud til byens børn og unge.

Der blev samtidig besluttet, at der årligt skulle tilbydes forløb for 4 børnehaver, 6 skoleklasser og tilbydes fritidsundervisning for 8 hold.

Denne struktur er bevaret, og der er som regel fyldt op på de kurser der udbydes. Skolen drives i et samarbejde mellem Kultur- og Fritidsforvaltningen, Børn- og Ungeforvaltningen og Horsens Kunstmuseum.

Derudover samarbejder vi med flere aktører, bl. a. Vejle Amt og Ungdomsskolen.

Billedskolen og dens lærere bruges også en del i forbindelse med inspirations- og efteruddannelseskurser i hele regionen.

Fra første færd blev det vedtaget, at skolens undervisere skulle være professionelle billedkunstnere, og skolen skylder de forhenværende undervisere Ulla Lundsgaard og Sofie Perregård en stor tak for deres indsats.

Undervisningen varetages i disse år af billedkunstnerne Helle Vinter og Jannik Broz, sidstnævnte er desuden Billedskolens kunstneriske og pædagogiske leder.

Billedskolens grundlag - det tabte billedsprog

- et interview med billedskolens leder Jannik Broz skrevet af Thomas Markussen

Hvad har syltede agurker og halvrådne dyr at gøre med billeder? Det kommer man til at undre sig over, når man hører om de utraditionelle undervisningsmetoder på Billedskolen. Her undervises elever i alle aldersgrupper netop i at male ved hjælp af syltede agurker og sæbebobler, at lave tegninger af afpelsede, halvt opløste dyr og stillbilleder af monstre fra filmen Ringenes Herre – blandt meget andet. Åbenbart for at lære dem noget om betingelserne for billeders tilblivelse.

Men det giver alt sammen mening, når man besøger Horsens Kunstmuseum, hvor Billedskolen holder til, og hører Jannik Broz, leder af stedet og selv udøvende kunstner, fortælle om den teori, man arbejder ud fra som sit erklærede æstetiske grundlag. Teorien om det tabte billedsprog. Den går ud på, at børn allerede fra 3 års alderen har et fuldtudviklet, abstrakt og undersøgende billedsprog, som han nærmere forklarer:

»Børn under tre år gør det rigtigt, når de lærer. Det vil sige, at hvis de får noget maling i hånden, så vil de prøve at smage på det. De maler ikke kun med hårene på penslen, de smører hele penslen ind og ruller den hen over papiret. De maler ikke kun på papiret. De maler også på bordet, på væggen og i rummet, hvis de ellers kunne få lov. Det ene-

ste sted, de ikke maler, det er på loftet, for der kan de ikke nå. Børn laver i denne alder en god undersøgelse. Det er det, jeg kalder det komplette, abstrakte og undersøgende sprog.«

Vandmanden med den ekstra hånd

Men dette oprindelige billedsprog går desværre tabt i løbet af socialiseringsprocessen. Derfor kalder man det på Billedskolen netop for 'det tabte billedsprog'. Tabet skyldes navnlig indlæringen af andre udtryksformer, og især børnetegningen spiller her en overraskende negativ rolle. Hvordan det hænger sammen demonstrerer Jannik Broz med et lille eksempel:

»Det hele starter den dag, børn tegner noget, der mest af alt ligner en vandmand med en ekstra hånd og to øjne, hvor den ene hånd nærmest sidder oppe i øjet. Den dag et barn laver den tegning, vi voksne altid vil forbinde med et portræt af os selv. Det er ligesom, når barnet siger 'mor' eller 'far' første gang. Så starter det nye sprog, og det er den almindelige børnetegning, som er en forståelsestegning. Det er en historiefortællende tegning, som hurtigt skal gøre sig forståelig for omverden. Man får en hammer i hovedet, og så græder man, punktum. Børn skal selvfølgelig lave den slags tegninger, for det er en del af deres opvækst og forståelse i forhold til andre«, siger Jannik Broz, men tilføjer samtidig. »Børnetegningen er dog medvirkende til at amputere den fortsatte udvikling af det oprindelige billedsprog. Fordi børn hurtigt holder op med at undersøge og i stedet udelukkende begynder at tegne i meget let genkendeligt billedsprog.«

Den udvikling forstærkes af to kommentarer til børnetegningen, som børn konstant bliver mødt med af forældre, pædagoger og lærere. Den ene er: 'Hvad er det?' og den anden: 'Nej, hvor er den fin, hvor er du dygtig.' Bag de voksnes forventninger gemmer der sig en særlig visuel kultur, præget af det stereotype og konventionelle frem for det individuelle udtryk. Her kan Jannik Broz øse af sine egne erfaringer som underviser på Billedskolen.

»Det er så grotesk, havde jeg nær sagt, at selv børn, der bor i lejligheder, vil tegne det der hus i ét plan, vi alle sammen har tegnet som børn,

med et træ, en flagstang, osv. Og alle de huse har skorstene på, jeg tror ikke, der er 50 procent af alle boliger i Danmark, der stadigvæk har skorstene - der er i hvert fald ikke ret mange af dem, hvor der kommer røg op ad, sådan en tyk sort røg. Det er for mig et klart bevis på, at det er fuldstændig standardiseret, hvad børnetegningen skal indeholde. Hvis jeg som en undersøgelse af den almindelige børnetegning beder eleverne her på skolen om at tegne en mælkekarton, så vil alle tegne den højhusform af mælkekartonen, når vi ser den forfra. Det kan så dels skyldes, at de vil opfylde det, de tror, læreren vil se, men det kan også skyldes – hvad jeg tror det er – at vi har et piktogram for mælkekartonen klæbet fast til vores hjerne. Jeg tegner altid et kvadrat for børnene, og så spørger jeg: 'Er det her en mælkekarton?'. Så siger de 'Nej!', for de tænker ikke på, at den er set fra bunden. Du kan også tegne en cirkel og så sige: 'Det her er en mælkekarton. Den er bare ikke lavet endnu'.«

Syltede agurker, sæbebobler og Mona Lisa

I Billedskolens undervisning arbejder man på at give unge og voksne deres tabte billedsprog tilbage og forhindre, at det hos børn går tabt. Det foregår ved at undersøge de elementære betingelser for billed-dannelsen, fordomsfrit og ud fra forskellige billedstrategier. Fordomsfrit vil sige uden på forhånd at lægge sig fast på visuelle normer for, hvad et billede er og skal indeholde.

Med hensyn til billedstrategierne, så består en af dem i at lade eleverne opleve friheden ved at skabe abstrakte former uden brug af pensel eller blyant. *Freestyle* fristes man næsten til at sige. Som inspirationskilde anvendes udvalgte værker fra samlingen på Horsens Kunstmuseum. For øjeblikket arbejder man f.eks. med den tjekkisk fødte kunstner Jiri Georg Dokoupil. Og det er fra et af hans *Fruit Paintings* (1990-92), at ideen til de syltede agurker kom, fortæller Jannik Broz:

»De syltede agurker er en afledning af et af Dokoupils billeder, der er lavet ved hjælp af halve appelsiner. Vi kender alle sammen historien om at skrive et hemmeligt brev med citronsaft, og det er den teknik, han har brugt. Han har trykt eller lagt appelsinerne ganske forsigtigt på papiret, og så har han strøget sit lærred bagefter eller, som jeg siger til børnene, han er gået hen til bageren og spurgt, om han måtte bage dem 10 min. i hans ovn. Og så dukker billederne frem. Motivet er en kugleform, det er altså et abstrakt billede, men skabt af måske 400 appelsinaftryk.

På samme måde som med appelsinerne er syre-base forholdet i en syltet agurk sådan, at den giver et brunt aftryk på papiret, når den bliver bagt. Men man kan jo netop ikke se formen, før billedet er bagt. Så det vil sige, det er en leg, hvor man samtidig fritager børnene for ansvaret for, om det nu er en komposition, der virker.«

Kompositionsøvelser indgår derimod i høj grad i en anden af Billedskolens billedstrategier, *sæbeboblemaleri*, hvor man ligeledes har ladet sig inspirere af Dokoupil. Denne gang af hans *Soap Bubble Paintings* (1992-93).

Først fylder eleverne flydende tusch i sæbebobler. Når de så lander, sprænger boblen. Og ud af sammenstødet med papiret og den kraft, der er mellem olien, vandet og tuschen, opstår forvredne og bevægelige abstrakte former, »et aftryk, hvor man kan aflæse materialernes kamp«, fortæller Jannik Broz ivrigt. Ved at overlade formdannelsen til en energiudfoldelse fra materialers møde med hinanden, opnår man mange fordele, fortsætter han. »For når man har fritaget formerne fra, at de skal ligne en hest eller en ko, kan man jo nemmere komme ind til kernen: Hvor er placeringen og er det et billede med stor dybde i eller er det ikke?«

Ved siden af bevægelserne ud i abstraktionen og de rene kompositionsøvelser udvides elevernes kendskab til fladespænding og stregkvalitet. Derudover udvikles nye figurative repræsentationsformer. Færdighederne heri opnår eleverne ved at tegne efter objekter, modeller eller billeder fra film og tv. Men så snart de igen begynder at arbejde med den genkendelige verden, aktiveres piktogrammerne nærmest pr. automatik i elevernes bevidsthed. Og med piktogrammernes stereotype billeder på den indre skærm udviskes virkelighedens nuancer.

»Det står så slemt til, at hvis eleverne f.eks. skal tegne et stillbillede fra Naturpatruljen, fra DR's børnetime, og der er en ko, som står med front til, så vil de tegne en Karolineko, der står med siden til. Det er lige før de laver tern på ryggen af den. Det forhindrer vi dog i at ske på Billedskolen«, siger Jannik Broz med et snedigt glimt i øjet og forklarer hvordan:

»Vi tager objekter, som så vidt mulig ligger et andet sted, end der hvor børnene har piktogrammer. For har de et piktogram for området, er det sværere for dem at tegne, uden det bliver et piktogram. Vi har f.eks. vores kære 'Mona Lisa', som er et lam i formalin, hvor pelsen selvfølgelig er pillet af, fordi vi alle sammen har et piktogram for pels. Det er sådan noget med krøller ligesom på puddelhunde. Derfor er vi nødt til at have nogle objekter, som i deres karakter adskiller sig fra børmetegningens verden«, siger Jannik Broz, mens han guider mig hen foran Billedskolens *Forundringsskab*. Heri befinder sig et glas, hvori der svømmer et øje fra en ko, hvor nervetrådene sidder på endnu; der er knogler, slanger i sprit, udtørrede dyreekskrementer og en masse andre ting, som må få enhver heks til at pille ivrigt ved sit kosteskaff.

Billedskolens vision er, at elevernes tilegnelse af det tabte billedsprog vil føre til tegninger og malerier, hvori den enkelte er i stand til at udtrykke sin egen individuelle oplevelse af virkeligheden. Ikke gennemsnitsbilleder af tændstikmænd, flagstænger, Karolinekøer og huse i et plan, hvor der kommer en tyk sort røg op ad skorstenen. Men billeder af mennesker af kød og blod, af levende og døde dyr, overvældende landskaber og andre nuancerede subjektive virkelighedsindtryk. Skabt af former, hvis streger og spor peger ind i billedet selv, imod grundlaget for dets eget tilblivelse: *Det genfundne billedsprog*.

Første gang på Billedskolen

- uanset om det er med børnehaven, skolen eller i fritiden

Der er stor forskel på det at lave en tegning eller et maleri derhjemme, og så det at gå på Billedskolen, det er noget af det første vores nye elever finder ud af.

Nogle af eleverne opdager, at det ikke altid er så nemt, som det først kan se ud til, og der er andre der opdager, at de kan mere end de selv troede. I starten sker den „kunstneriske opdragelse“ med udgangspunkt i abstrakte og ikke vellignende billeder, vi er simpelthen nødt til at undgå de udtryk, der for nemt kan forveksles med den almindelig børnetegning. Hvis vi ikke skelner imellem disse typer af billeder, jævnfør teorien om det tabte billedsprog, bliver denne indlæring af kunstneriske værktøjer nærmest umulig. Hvor det i andre sammenhænge er det historiefortællende, der er blevet rost, skal eleverne nu pludselig til at forholde sig til om de røde pletters placering er spændende i forhold til hinanden, hvorfor den ene type blyantsstreg dog er mere interessant end den anden, og lignende spørgsmål.

Her arbejder vi altså med de praktiske kunstneriske færdigheder, d.v.s. de værktøjer, der er så vigtige, når man skal udtrykke sig indenfor det kunstneriske område.

Det at lave en børnetegning og derigennem at fortælle en historie er selvfølgelig en vigtig ting for et barn, men det har bare ikke så meget at gøre med det kunstsprog, vi ønsker at formidle børn og unge, som kommer på Billedskolen.

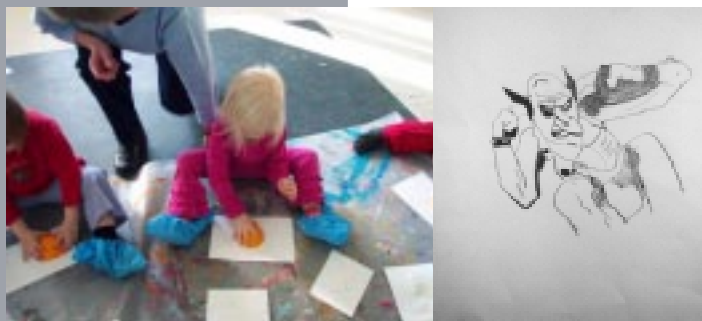
Når man har gennemgået et af vores begynderforløb, så kan man frit vælge mellem vores resterende fritidshold, svarende til ens alder.

De videregående hold

-balance mellem genkendelighed og abstrakte værdier

De børn der finder vore arbejdsmetoder på begynderholdene lidt for utraditionelle, får på de videregående hold mulighed for atter at beskæftige sig med det genkendelige motiv.

Man kan med andre ord finde kurser, hvor man skal male en blomst så det ligner og tegne vellignende hænder, og ansigter. Vi har dog stadig de hold, hvor det kun handler om at male store abstrakte billeder, bygge mærkelige skrotfigurer, eller hvor vi skal tegne en 4 km. lang streg.

Kunst og det at arbejde med de kunstneriske udtryk er jo ofte en stille spørgsmål til ting, en forstørrelse af det næsten usynlige, eller det at vende verden på hovedet af ren og skær undersøgelsestrang. Et godt maleri af eksempelvis et menneske, består jo også „bare“ af farveklatter, som vores øjne og hjerne samler til en genkendelighed.

Billedskolen har ingen mening om hvad der er bedst, men vi tror at børn og unge skal prøve lidt af det hele. Det giver dem et kvalificeret grundlag når de senere skal træffe valg, uanset om det er et valg af en hobby eller i forbindelse med uddannelse.

Vi kan ikke tilbyde undervisning inden for alle emner og materialer hver sæson, men vi når i løbet af nogle år ganske vidt omkring.

Børnehaver og skoleklasser

- anderledes gruppearbejde

Det at komme på Billedskolen er ikke bare en sjov og lærerig oplevelse, det er ofte som at komme til en hel anden verden, end den børnene plejer at møde.

Når hjerneforsker Kjeld Fredens udtaler at „Kulturen er et videnssystem, der forbinder den mentale og den sociale udvikling“, så er disse forskningsresultater bestemt interessante i forhold til Billedskolen.

Der er ting i de kunstneriske arbejdsmetoder vi bruger, der også på mange andre områder end de kunstneriske, er meget berigende for både det enkelte barn og hele gruppen. Det viser tilbagemeldinger fra de klasser og børnehaver, som har været på besøg på Billedskolen.

Både skoleklasser, børnehaver, og sågar en enkelt vuggestue gør flittigt brug af Billedskolen.

Det er en god ting, for i denne tidlige alder kan børnene nemt lære sig de grundlæggende praktiske værktøjer inden for det kunstneriske område.

At arbejde med de kunstneriske processer skaber kompetencer i barnet, der kan bruges mange andre steder end i kunstens verden. I forbindelse med vores kommende og forhåbentligt flerårige kunstklasseprojekt, arbejdes der på at få en mere håndgribelig dokumentation af disse processer.

Ungdomsskolehold

- det bliver aldrig for sent

I samarbejde med Ungdomskolen blev der dette forår som forsøg tilbudt gratis tegneundervisning for unge i alderen 13-18 år. Tilslutningen til dette hold har været forrygende, og det samme kan man sige om de resultater der p.t. foreligger.

Det er allerede bestemt, at dette samarbejde skal fortsættes fremover, og det er vigtigt, at Billedskolen således kan være med til at give byens unge et sted, hvor de både kan hente praktisk kunstnerisk- og designmæssig viden, tilegne sig teoretisk viden, og få en uddannelsesmæssig indsigt i området.

Det er ikke sikkert at byen Horsens kan følge de unge hele vejen til kunstakademierne, arkitektskolerne og designskolerne, men vi kan følge dem meget langt på vej.

Det Symfoniske rum

- et udstillingsprojekt

Det Symfoniske rum var en multimedieinstallation, skabt til musikfestivalen Holmboe i Horsens 2001.

Målet var via en workshop med elever fra Billedskolen og under tegnede, at lave en fri fortolkning af komponisten Vagn Holmboes 13 symfonier.

En installation der, selv i et stramt ide-mæssigt koncept, skulle levne de deltagende elever masser af rum til kunstnerisk udvikling, fordybelse og prægning af det færdige projekt.

Beskrivelse af det færdige udstillingsrum

I *Det Symfoniske rum* blev man i første omgang mødt med stilhed.

Rummet var domineret af et antal store sorte gipstavler og de mange hovedtelefoner, der hang fra de tværgående bjælker. De store gipstavler (130x130 cm.) stod i stabler op af væggene og omkring rummets midtersøjle, flere steder var de forskudt for hinanden, og udspændte rummet i en forholdsvis stram komposition. Der var ridset spor i tavlernes sorte maling, på nært hold kaotisk udseende spor, og så på afstand alligevel med en klar landskabsmæssig karakter. Måske ikke det fjerne landskab med udsigt til horisonten, men uomtvistelig med en organisk landskabskarakter. Eneste lyd i rummet var en stille skratten fra hovedtelefonerne.

Den besøgende i rummet kunne nu via 13 sæt hovedtelefoner, og i samhørighed med tavlernes landskaber, gå på en anderledes opdagelse i Vagn Holmboes symfoniske verden.

Der blev spillet én af hans 13 symfonier i hver sæt hovedtelefo-

ner, det ville derfor tage i alt 55 timer, hvis man skulle gennemlytte hele værket.

Oplevelsen af *Det Symfoniske rum* ændrede således karakter alt efter hvilke hovedtelefoner man påførte sig, fra det stille sne-landskab til den vilde og frådende storm.

Lige siden stumfilmens begyndelse har man kendt til musikens påvirkning af vores opfattelse af billeder, ganske vist de levende, men grundlæggende er princippet det samme som blev afprøvet i *Det Symfoniske rum*.

Processen

Installationens billedkunstneriske elementer har deres udgangspunkt i landskabet ved Nørrestrand i udkanten af Horsens, her kan man opleve et kratagtigt og meget organisk landskab. Et engangskamera blev brugt som den første skitseblok, da indtryk fra dette landskab skulle hentes hjem til Billedskolen og det videre arbejde.

Med Holmboes musik som fast inventar i lokalet, omsatte eleverne disse fotografiske udtryk til blyantstegninger. Der blev arbejdet meget med en hurtig og ekspressiv tegneform. De hjembragte fotografier blev tegnet igen og igen, selv negativerne blev brugt som lysbilleder, og gjort til genstand for en tegnemæssig udforskning.

I slutfasen blev tegningerne i deres negative form overført til transparenter, og projekteret op på gipstavlerne. Motiverne blev tegnet på gipstavlerne med kridt, for efterfølgende at blive ridset ned i deres sortmalede overflade.

Indfaldsvinklen

Det Symfoniske rum er et godt eksempel på Billedskolens overordnede pædagogik.

Vores børn og unge skal som modvægt til den meget tolknings- og genkendelighedsbaserede indfaldsvinkel, som de fleste børn og unge møder i deres daglige omgang med billeder, have et større kendskab til billedernes udtryksmæssige grundelementer.

I *Det Symfoniske rum* ønskedes ikke et forløb hvor, 17 elever skulle forestille at blive enige om én fortolkning af Holmboes 13 symfonier, men mere at de deltagende elever kom igennem et læringsforløb, planlagt af en underviser, og som så alligevel endte med at eleverne havde den sidste og afgørende hånd på gipstavlerne, såvel som rummets endelige udseende.

De øvelser der har været brugt i denne workshop, har koncentreret sig om fladespænding (komposition), struktur og evt. dybde i billedet. Desuden er der arbejdet med øvelser af tredimensionel karakter, hvor der via en model blev arbejdet på at skabe et interessant udstillingsrum.

Billedskolen fremover

Billedskolen har i sin korte levetid været i voldsom udvikling, og denne proces fortsætter.

Vi arbejder løbende med nye tiltag, og i den nærmeste fremtid håber vi også at kunne inddrage kunstneriske videoeksperimenter, som en del af vores tilbud. Det er *ikke* novellefilm, vi skal lave, men kortere billedforløb, hvor ideen og billederne er det grundlæggende. Og ser vi lidt længere ud i fremtiden, kunne de mere designrelaterede fag absolut også være en mulighed i Billedskolens regi.

Samtidig holder vi os for øje, at en udviklingen af vores kunstneriske fagområder altid skal ske uden at eleverne mister den

høje faglige kunnen, som Billedskolen i øjeblikket er kendt for at formidle, inden for områder som maleri, tegning og grafik.

I den kommende sæson går vi for alvor i gang med at bruge vores indkøbte LEGO-mosaik sæt. Med udgangspunkt i fotos og forskellige skulpturer skal eleverne opnå en forståelse for begreber som form, lys og skygge. Denne formidling suppleres desuden med forskellige tegneøvelser.

Vi er nået langt, og som formanden for Kulturudvalget Jørgen Bang skrev i forbindelse med skolens 5 års jubilæum:

„Billedskolen er ung endnu og skal eksperimentere videre med indhold og form, men den er allerede blevet et værdifuldt element i børnenes undervisning og fritidsmuligheder. Vi ønsker held og lykke med den fortsatte udvikling.“

Sæbeboble billeder

- en forståelig opskrift

Når man går på Horsens Kunstmuseum må vi tit undres over, hvordan et billede rent teknisk er blevet til.

Kunstneren Jiri Georg Dokoupil er en af de kunstnere, som Billedskolen „kigger i kortene“, når de laver øvelser for børn og unge.

Helle Vinter „afslører“ her opskriften på et sæbeboblebillede.

Man skal bruge:

- Sæbeboblevand, evt. færdigblandet fra en legetøjs butik
- Flydende akvarelfarve eller flydende tush
- Legetøjsbutikkernes redskaber til sæbebobler, lav evt. nogle selv

Farven kommes i sæbeboblevandet lidt efter lidt, indtil den ønskede farvestyrke er opnået. Styrken kan afprøves med en pensel dyppet i blandingen.

NB. Farverne går ikke af tøj. På hænder og i hovedet går der 1-2 dage før de sidste rester er væk.
Børnene ligner i den periode Emil fra Lønnebergs lillesøster Ida, i det afsnit, hvor hun havde som de sagde: *tyffis*

Gennem arbejdet med sæbebobler kan børnene tilegne sig forskellige færdigheder:

- Noget om dybde i billeder, tal med børnene om, hvor man kan flyve langt ind i billedet.
- Det svævende, boblerne er ofte gennemsigtige (transparente) og derfor virker de lettere end f.eks. en farveflade der er dækkende.
- Hvordan de forskellige farver virker på billedet, visualisering af farvernes blanding, gul og blå bliver jo til grøn, men her kan man se det ske.
- Forskellige måder at lave kompositioner, placeringer på papir.

